

Dordrecht – 22.01.2023

Homilie op de Zondag van Kana. Geloven is een feest.

(1 Kronieken 16, 8-17 en Jo. 2,1-11)

+ Joris Vercammen

Zusters en broeders,

Gezondheid! We wensen het elkaar toe bij elke toast die we uitbrengen. Toasten doe je om elkaar te eren, uit dankbaarheid voor elkaar, uit dankbaarheid voor het leven en voor alle goeds dat het leven je brengt. Toasten is een teken van hoop: dat het leven goede perspectieven biedt, en omdat je erin gelooft. Geloven is de kers op de taart van het leven, geloven is als een toast op het leven! Geloven is een feest. Toasten is een lofprijzing.

En de eerste lezing uit het eerste boek ‘Kronieken’ zegt ons dat er ook alle reden toe is. De verbondenheid van de Allerhoogste met mensen en met de schepping, is reden tot vreugde en lofprijzing. Er is namelijk perspectief: na de ballingschap zal de tempel herbouwd worden en zal Gods’ woning onder de mensen weer zichtbaar zijn. Het Verbond op leven en dood dat God met het volk gesloten heeft is niet ten onder gegaan in de onderdrukking en het geweld van de ballingschap. Het is een wonder.

Inderdaad: in het leven gebeuren soms wonderen. Ook in onze levens.

Geloven is applaudisseren voor al het goede dat onder mensen mogelijk is en waar ook de Allerhoogste zich over verheugt. Al die kleine en grote wonderen tonen immers de kracht van het Verbond. Het zijn tekenen van de Allerhoogste die woont in de Tempel die mensen met elkaar bouwen als ze elkaar respecteren en waarderen, met elkaar de verbinding zoeken en zich committeren aan elkaars’ welzijn.

Geloven is delen in Gods vreugde en dus reden tot feest. In het feest laat je het achterste van je tong zien, je laat zien dat je blij bent. De angst om voor schut te

staan heb je overwonnen. Je hebt jezelf losgelaten. Feesten is zo leuk omdat het je vrij maakt. Dat hebben feest en geloof met elkaar gemeen.

Geloven is leven van feest tot feest.

Dat kunnen we ook leren van de joden. Joden leven sabbat tot sabbat. Elke vrijdagavond vindt in een gezin een tweede huwelijk plaats: de koningin Sabbat komt binnen en wordt begroet als een bruid. En elke zaterdagavond vindt – zo laat mogelijk – een kleine rite van echtscheiding plaats, want de koningin verlaat de gemeenschap weer. Om echter de goede geur van de sabbat niet te vergeten, wordt een welriekend kruis uitgedeeld: iedereen snuift de geur van de sabbat op. Tot volgende week vrijdag dan!

Feesten is een ook een diep-christelijke reflex. De Oosterse christenen hebben nog steeds die uitgebreide cultuur van kerkelijke en liturgische feesten, van gedenkdagen en heiligenfeesten. Want al het goede moet benoemd worden. Zo ook de vreugde om iemand ter gelegenheid van zijn of haar verjaardag, de vreugde om het samen op weg zijn in het vieren van de verjaardag van huwelijken en vriendschappen, de vreugde om het weerzien van een bijzonder iemand, het klinken op de verzoening die mogelijk was, scharniermomenten in het leven van onze kinderen waarin het leven telkens ietsje meer ontwaakt, en nog zoveel meer...

Feesten is geloven en geloven is feesten. Het is genieten van de goede wijn die ons in het leven ook wordt voorgezet. Zoals vandaag bijvoorbeeld. In de evangeliëlezing van de Bruiloft van Kana.

En waar komt die goede wijn dan vandaan? Een wijnboer zal je vertellen dat het afhangt van de grond waarop de wijnstok geplant is, van de hoeveelheid zon ook die druiven gehad hebben, van de kwaliteit van de druif, van de kwaliteit van zijn eigen zorg, enz....maar wat hij je niet vertelt is dat laatste detail, die laatste allerpersoonlijkste ingreep in het proces waar hij alleen over gaat en waarvan hij

ook alleen precies het wat en hoe en waarom weet...Elke wijnboer heeft zijn geheim. En dat wordt van generatie op generatie doorgegeven én bewaard! Zo hebben de dienaren in het evangelie ook hun geheim wat de wijn betreft. Dat hij van een uitzonderlijke kwaliteit is en in overvloed voor handen, dan merkt de tafelmanneester ook, maar waar hij vandaan komt...?

De situatie is ernstig. Ze wordt samengevat met die ene zin die door Maria wordt uitgesproken: Z hebben geen wijn meer! Of met andere woorden: het feest is onmogelijk! Misschien omdat er geen reden tot feesten is of omdat men het feesten verleerd heeft en verzuurd is geraakt...De verbondenheid is verbroken en dus zijn de wonderen de wereld uit. ‘Ze hebben wijn meer!’ Het lijkt al van het ergste wat mensen kan overkomen.

Maar toch betekent dan weer niet dat ze niets meer zouden hebben. Ze hebben blijkbaar volop water. Over de waarde van water kunnen we niet laetdunkend doen. Zonder water geen leven. Hoe verfrissend is precies water als je dorst hebt. Hoe verkwikkend een duik in koel water bij zomerse temperaturen. Water is dus niet niks en er staan er dus kruiken vol van, evenveel kruiken als mogelijkheden om er wat van te maken, van het leven. Mensen zijn met andere woorden tot veel in staat als het erop aankomt het leven leefbaar te maken en de wereld bewoonbaar. En het is werkelijk zonde als ze die mogelijkheden onvoldoende benutten.

Maar, daarmee ben je nog niet aan het feest toe. Zoveel is ook zeker. Want feest veronderstelt wijn, volgens het evangelie.

“Waar komt nu toch die wijn vandaan?”, vragen wij ons samen met de tafelmanneester nog steeds af. Maria vertelt ons het geheim van de wijn. Maria geeft het ons door zoals de wijnbouwer het doorgeeft aan zijn kinderen. Het geheim van die goede wijn zit namelijk verscholen in die andere uitspraak van haar: “Doe alles wat hij jullie zal zeggen!”

Waar haal je dus de ‘toegevoegde waarde’ vandaan die het leven tot een echt feest maakt? Inderdaad, uit Jezus’ levensvoorbeeld. Daarin schuilt het geheim,

dát is het wat het leven tot een feest maakt: alles doen wat hij tot ons gezegd heeft. Als we dat gaan doen worden we stilaan vrij genoeg om feest te kunnen vieren. Het voorbeeld van Jezus liefde is ons kompas bij ons zoeken naar geluk en naar de vriendschap van God in ons leven. Als we alles gaan doen wat hij heeft gezegd, dan wordt het bruiloftsfeest mogelijk: het grote feest van de verbondenheid, van mensen onder elkaar en van mensen met God. Wie zich namelijk aan de navolging van Jezus geeft, die verandert van binnenuit van gedaante. En vooral: wie zich, zoals Jezus, geeft aan de verbondenheid met de Vader, die mens voelt Gods' vriendschap in zijn of haar hart opgaan als de zon die de mist breekt op de ochtend van wat een stralende dag zal worden. Een feestdag.

Het is maar dat wij het weten...Alles wat Hij tot ons zegt, ook doen: dat is het geheim van het feest. Geloven is de finishing touch van een goed leven! En hier aan deze tafel van de Eucharistie worden nu verzameld en vinden we elkaar en doet de Heer het ons voor: de echte vrijheid van het gegeven worden. Rond de tafel van de Heer kunnen we het ervaren: dat we in staat zijn tot een goed leven. Laat ons maar doen wat Hij ons zal zeggen!

Gezondheid! Op het geloof, op het leven, op elkaar, op onszelf, op het verbond, op de Heer! Proost! Gezondheid!

Amen.